

Hồi 10

Bích Cơ Ma Nữ

Quay phắt đầu lại, Đường Luân thấy hai chiếc bóng trắng mờ mờ thế gọng kềm tấn công tả hữu.

Chàng nạt lên một tiếng thanh tao, xử một thế Thiên tăng lãng, nhào lộn ra phía sau ba trượng, chân vừa chấm đất thì mũi Hỏa long thần kiếm bám đầy bùn đen đã chỉ ngay vào mặt của hai gã ấy:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Thanh Hỏa long thần kiếm lồng lên như rồng thiêng ra biển, đâm vào nách của người đứng bên tả. Mặc dầu lưỡi gươm bám đầy bùn đất trông như một lưỡi kiếm tầm thường, bị sét rĩ lâu năm nhưng mà đường gươm xé gió nghe thật là kinh rợn.

Người áo trắng tự phụ mình là đã luyện môn Thiết bố sam đến mức cao siêu tuyệt đỉnh, toàn thân rắn hơn sắt thép, không sợ đao thương kiếm kích. Vì vậy mà hấn ta vùng hai bàn tay ra tấn công Đường Luân mà chẳng đếm xỉa gì tới mũi Hỏa long thần kiếm.

Đường Luân bật phì cười, biết rằng đối phương đã trúng kế, vội vàng bước xéo ra một bước, để cho đường gươm cắt mạnh vào khuỷu tay của gã.

Người áo trắng cười khà, vội vàng biến thế, vươn tay ra chop phắt lưỡi gươm, trong lúc đó thì người bên phía hữu từ trên nhảy bổ xuống, dùng một chưởng tấn công vào Nê Hoàn cung của Đường Luân, còn bàn tay kia thì chop một đường mạnh mẽ vào bâu áo.

Trong cơn nguy cấp, Đường Luân cắn răng thu bộ, đổi sang đòn Mãnh long hồi đầu, dùng lưỡi bá kiếm róc ngược trở về vào hai cườm tay của địch.

Người kia nào ngờ lưỡi gươm xấu xí bắn thủ này lại là một thanh bảo kiếm nên đường gươm vừa biến thế thì một tiếng rú đau đớn vang lên. Một bàn tay bị chặt đứt bay ra hai trượng và thân hình của gã tà tà rơi xuống đất. Một làn máu thấm bay ra nhuộm đỏ vạt áo trắng của gã.

Đường Luân lại nạt lên một tiếng. Thanh bảo kiếm không ngừng kích mà lại tiếp tục được xử một thế Mãnh long hồi đầu, thế võ ban nãy, để chém nghịch trở về một nhát, ngăn tên chưa thọ thương kia lại.

Trong lúc đó thì bất thành linh hai bàn chân của chàng tung ra một đòn Cuồng phong tảo lac điệp, đá thốc vào giữa ngực của người vừa rụng mất cánh tay.

Hắn mặc dầu võ công thâm hậu, nhưng đã thua một đòn, trong lòng kinh mang thẳng thốt, chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì hai bàn chân của Đường Luân đã bay tới như vũ bão. Lại một tiếng rú thảm thiết vang lên, thân hình của gã như một con diều đứt dây bay vù ra phía sau rồi rơi phịch trên mặt đất.

Người trong Vô Hồn tông thấy đều là tay cao thủ nên khi Đường Luân tung ra một đòn bao gồm hai thế thì đây là một điều đại kỵ trong lúc so tài với một người võ công cao siêu.

Vì vậy mà khi một kẻ địch trúng đòn rồi thì thân hình của gã áo trắng chưa thọ thương còn lại bay vù tới nhanh như điện, hai bàn tay rắn như thép của gã chộp hai đường vào cánh chỏ của Đường Luân.

Nghe tiếng gió dậy lên, Đường Luân giựt mình, biết ngay là đòn độc nên vội vàng thu kiếm trở về, dùng ngay một thế Bát vân kiếm nhật để gỡ nguy.

Nhưng đòn đó chỉ phá được cánh tay hữu của đối phương, còn bàn tay tả của hắn lại vuốt mạnh vào vai của chàng.

Ngón tay của hắn thật là bén nhọn, cấu mất một miếng thịt trên vai chàng. Đường Luân cắn răng, dồn hết sức mạnh lên chỏ vai, vẩy người một cái, đồng thời dùng bàn tay tả của mình chộp ngược vào cườm tay của hắn.

Đòn này chỉ thành công một nửa, chàng vừa vùng vẩy sút khỏi bàn tay của đối phương thì mồ hôi trán vả ra lấm tấm. Người áo trắng không phải tay vừa, vội vàng biến thế, nạt lên một tiếng kéo Đường Luân cho té nhủi vào lòng mình.

Nhưng Đường Luân đã nổi lên một tiếng cười ròn, chuyển hết sức bình sanh, tương kế tựu kế, thừa lúc nhập nội nhấc bổng đối phương lên khỏi đầu. Mặc dầu người áo trắng vội vàng xuống thiên cân tấn nhưng việc đã trễ, Đường Luân đã gác lưỡi gươm lạnh như tiền ngang trước mặt hắn, làm cho hắn giật nảy mình. Vừa lúc địch thủ kinh hoàng, Đường Luân lại nạt lên một tiếng, vận hết sức bình sanh ném hắn bay ra ngoài năm trượng.

Ma Đại Nhân cười khà:

- Quả là thần lực!

Đường Luân ngang nhiên trả lời:

- Ma Đại Nhân quá khen!

- Xin cho biết quý danh.

Đường Luân ngửa cổ cười ha hả, bước tới một bước, dùng ngón tay bóc lấy mảnh bùn dính trên lưỡi gươm để lộ ra ba chữ sáng ngời:

Vô Hồn điệu.

Ma Đại Nhân giựt mình, trố mắt lên nhìn bộ mặt lem luốc, bám đầy bùn đất của Đường Luân mà hỏi:

- Các hạ có phải là Độc thư sinh?

Đường Luân sửa giọng khàn khàn trả lời:

- Thằng Độc thư sinh không biết cách dùng Vô Hồn điệu. Vô Hồn Điệu mà vào tay ta thì ta sẽ truyền lệnh cho bọn Vô Hồn tông chúng bay tức khắc rời khỏi chỗ này.

Lạnh lùng thay, câu nói của Đường Luân vừa dứt thì bọn Vô Hồn tông, kể cả Ma Đại Nhân thấy đều răm rắp tuân lệnh, lần lượt rút lui vào rừng.

Đường Luân thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, gánh nặng nghìn cân trên vai vừa trút, chàng liền nhớ tới người ngọc Bích Cơ.

Chàng lấy làm ăn năn hối hận, vì ban nãy cầm Vô Hồn Điệu trên tay mà quên dùng nó để ép buộc Ma Đại Nhân phải tha cho Bích Cơ.

Bây giờ, Ma Đại Nhân đã đi rồi, mình lại không biết chỗ ở của Bích Cơ, một khi người đẹp mà lọt vào bàn tay bọn ma quái đó thì thật là nát ngọc tan vàng.

Trong lòng hồi hộp, Đường Luân dùng thuật phi hành chạy bay về chỗ cũ, chuẩn bị trình bày đầu đuôi câu chuyện cho sư phụ nghe.

Nào ngờ về đến nơi thì không thấy tăm hơi sư phụ đâu cả.

Đường Luân bất giác tê tái cõi lòng, trong trí nổi lên hình ảnh Ma Đại Nhân vươn bàn tay ma quái lần từng bước đến cạnh phía Bích Cơ mà gương mặt của nàng tái xanh không còn chút máu...

Tức giận bồi hồi, chàng xoay lưng tống ra một chưởng vào một thân cây táo để hả hơi.

Mặc dầu bộ điệu nhẹ nhàng nhưng mà sức mạnh vô biên, cây táo trúng đòn ngã gục.

Đường Luân giật mình, không ngờ sức mạnh của mình càng ngày càng gia tăng. Ban đầu chàng cho rằng viên thuốc Bá vương đánh chỉ mang đến sinh lực cho mình không ngờ hơi thuốc lại bền bỉ dẻo dai như thế.

Chàng hần học:

- Nếu Bích Cơ mà lâm nạn thì ta sẽ liều chết mà vào tận sào huyệt, tàn sát hết vây cánh của Vô Hồn tông, và lấy thủ cấp của thằng hôn quân mới vừa lòng hả dạ.

Chàng lần bước đến bên một dòng suối, rửa lại mặt mày và thanh bá kiếm cho sạch sẽ.

Chàng vụt nghĩ:

- Sư phụ ta hành sự thật là chu đáo, lần này ra đi vội vàng như vậy, chắc có để lại chỉ thị cho ta.

Nghĩ đoạn chàng quay lưng trở về chỗ cũ, xem xét kỹ càng, quả thật tìm thấy dưới một miếng đá có một tờ giấy nho nhỏ, bên trên có đề một giòng chữ ngoằn ngoèo.

"Tin cho Đường Luân được rõ. Thằng Hải Ma cư ngụ trong một ngôi nhà có mái màu đỏ trong Tiêu Dao cốc, cách Tiêu Dao Độ không xa. Nhưng mà sư phụ chỉ thị cho mi, hãy chuẩn bị thuyền bè đến Thiên La Nham thám thính một chuyến, rồi sẽ trở về đó mà thăm con ma nữ. Về việc vợ con của mi, thì ta sẽ đi hết mười ba tỉnh, để tìm một nơi xứng đáng."

Phía dưới có vẽ ba chiếc vòng tròn thật là hài hước, Đường Luân biết đó là dấu hiệu của Trần Như Phong. Trong lòng cả mừng, chàng nắm chặt tờ giấy, mồm lẩm bẩm:

- Biết được địa chỉ của Bích Cơ thì vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết.

Thế là Đường Luân đi thẳng đến Tiêu Dao Cốc theo chỉ dẫn trong thư thì thấy trong bóng đêm ngôi nhà mái đỏ lấp lóe ánh đèn.

Trong nhà của Bích Cơ lúc bấy giờ có bóng đèn thấp thoáng.

Đường Luân đi lần về phía đó, dùng một thế Đảo uyên ương, móc hai chân vào xà nhà, thông đầu xuống, sẽ lên nhìn vào bên trong.

Trong nhà, có một người thiếu nữ nhan sắc phi thường đẹp dễ dàng đứng giữa sân. Cặp mắt của nàng đen mà sâu thăm thẳm, đôi môi mọng đỏ, đem đến cho người ta một cảm giác thật là quyến rũ.

Người ấy chẳng phải ai xa lạ, chính là người đẹp Bích Cơ trong một bộ sắc phục phi thường đài các.

Toàn thân nàng đeo thật nhiều ngọc ngà châu báu. Dưới ánh đèn mờ ảo, Đường Luân có cảm giác nàng là người đẹp trong thành.

Hai người thiếu nữ mặc áo trắng, tay cầm hai chiếc lồng đèn đứng hầu bên cạnh nàng.

Trước một khung cửa vọng nguyệt lại có một người đàn bà trung niên, mặc một bộ đồ màu trắng, trông thật sang cả.

Đường Luân nhác trông thấy gương mặt người này, bất giác táng đờm kinh tâm, trong lòng thầm nghĩ:

- Chỗ cư ngụ của Hải Ma có sao lại canh gác chảnh mảng như vậy, để cho người ngoài ra vào thông thả.

Thì ra người đàn bà ấy chính là Kim Ngọc Kỳ Hương.

Bà ta ngấm nhìn Bích Cơ đoạn nở một nụ cười trang nhã:

- Thật là người đẹp, tiếng đồn không sai.

Bích Cơ mỉm cười trả lời:

- Thật không ngờ Nam Hải đảo chủ ngày nay lại là mỹ nhân hồi năm xưa.

Kim Ngọc Kỳ Hương tái mặt:

- Mi nói sao?

- Ta nói: đêm nay Ngọc Diện Phan An Tần phu nhân đến viếng hàn xá, thật lấy làm hân hạnh!

Kim Ngọc Kỳ Hương hậm hực:

- Hay cho con quỷ nhỏ. Ta mà nổi nóng, chỉ trở bàn tay cũng đủ làm cho mi táng mạng.

--- o O o ---